

запрети да влизатъ въ мѣнастиря, защото танзимата и канунитѣ предписватъ да се уважаватъ вѣрата и обичаитѣ на народитѣ подвластни на Високата Порта. Той се възгордѣ отъ това че е успѣлъ да прѣвѣспита себе си до такава стѣпенъ, а Англичанина го награди за това съ усмивка и съ кимване на главата.

Така се свърши българското възстание. Освѣтъ вѣйводата Филиппа, който се върна отъвдѣ Дунавъ въ Влашко, и двамата други вѣйводи, които не минуваха прѣвъ Дунавъ, всичкитѣ останали възстанници или се люлѣяха на бѣсилкитѣ, или загинаха въ боя отъ куршума или саблята. Въ распорѣжданieto на комитета и на невидимото правителство останаха само трима вѣйводи.

Побратимката, дѣвицата Мария, се засели въ мѣнастиря съ калугеркитѣ. Тя не въздиша и не плаче; тя събира коститѣ на убититѣ, изгаря ги, отива по горитѣ и кръстопжтищата, и разсѣва пепелъта по всички страни на Българската земя, за да я разнесе вѣтъра, за да я вдъхне съ балканскитѣ вѣтъръ българското дѣте и да израстне сѣщияскитѣ българскитѣ юнакъ. За това тя се моли и проси Бога, а вѣтъра, както и прѣди, бучи въ бороветѣ на балканската Шипка, и гарвана, славянската птица, както прѣди хвърча и грачи надъ Шипка. Всичко си трѣгна по отдавнашнитѣ вървежѣ.

Българското дѣло.

Бурята голѣма, а дѣжда малкъ. Облацитѣ на комитетитѣ и гѣрмотевицата на невидимото правителство трѣснаха съ дѣждъ въ балканската Шипка и съ рѣдки капки, съ които повсемѣстно напрѣскаха Българската земя бѣсилкитѣ.

Българитѣ се молятъ, отдаватъ на Господа свойтъ духовенъ дългъ и изпълняватъ свойтъ обязанности предъ свойтъ земенъ владика, свойтъ царь, султана — плащатъ данѣцитѣ, вписатъ десѣтъка и отслужватъ вѣрнопопданническата служба. Така е заповѣдалъ Господъ Исусъ